

Kız ve Bildircin

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Bildircin

Aysel Banu YAVUZAL

Maya okulunun yanındaki güneşli çayırı çok severdi. Her sabah sarı yağmur çizmeleriyle uzun otların arasında seke seke yürürdü. Kırmızı-beyaz çizgili bir tişörtün üstüne mavi tulum giyerdi. Yeşil kanvas çantası sırtında zıplardı. İki kısa siyah örgüsünden birine kırmızı bir kurdele bağlıydı. Her zaman başındaki siyah püskülü sallanan küçük bıldırcını arardı.

Bıldırcın tombul ve gri-kahverengiydi, yaklaşık bir greyfurt büyüklüğündeydi. Karnı krem rengi, gözleri minicik ve koyuydu. Sırtında hafif bir polen tozu parıldardı. Bir bacağına küçük beyaz bir halka vardı. Maya bıldırcına Pip adını takmıştı. Pip temkinli ve tetikteydi. Otların arasından göz atar, sonra hızla kaçardı. Maya onu korkutmamak için sessizce izlerdi.

Bir sabah Maya'nın öğretmeni Bayan Lee, sınıfı çayırın kenarına götürdü. Bayan Lee'nin kısa kıvrıkcık kıvıll saçları ve ince gümüş gözlükleri vardı. Zeytin yeşili hırkası rüzgârda dalgalanıyordu. "Gözlerinizle bakın, ayaklarınızla değil," dedi yumuşak bir sesle. Maya, Pip'in uzun otların arasına süzüldüğünü gördü. Nereye gitmişti? Maya'nın merakı küçük bir pınar gibi kaynıyordu.

Okuldan sonra Maya ayırın kenarına szld. Otlar uzun ve altın yeşiliydi. Yavaşa diz ökt, örgleri yanaklarına deėdi. Hafif bir hışırtı duydu. Sonra gizli bir yuva grd! Yerde kk bir ukurdu, kuru otlar ve yumuşak tylerle kaplıydı. İinde beş minik yumurta vardı. Maya'nın koyu kahverengi gzleri kocaman aıldı.

Pip yakınlarda duruyordu, tetikte ve hareketsiz. Siyah damla biçimli püskülü sallanıyordu. Maya'yı yuvarlak, temkinli gözlerle izledi. Maya fısıldadı: "Yuvana zarar vermeyeceğim." Uzun otların yuvayı yukarıdan nasıl gizlediğini fark etti. Sessiz, gizli bir yerdi. Maya'nın içi sıcacık oldu. Bu küçük yuvayı korumak istedi.

Ertesi gün Maya, Bayan Lee'ye yuvayı sordu. Bayan Lee yanına çömeldi ve uzun otları işaret etti. "Bıldırcınların sessiz, otluk yerlere ihtiyacı var," diye açıkladı. "Otlar yuvayı tehlikeden saklar. Yavru kuşlar orada güvende kalır." Maya başını salladı. Okul arkadaşlarının çayırdaki koşuşturmasını düşündü. Otları çiğnerler miydi?

Teneffüste Maya bazı çocukların çayıra doğru koştuğunu gördü. "Durun!" diye seslendi. "Uzun otların arasında bir yuva var!" Turuncu tişörtlü, mavi şapkası ters takılı Theo durdu. "Yuva mı? Nerede?" diye sordu. Maya gizli yeri uzaktan gösterdi. Theo'nun ela gözleri kocaman açıldı. "Herkes söylemeliyiz!" dedi.

Maya'nın bir fikri vardı. Yuvayı korumak için bir tabela yapacaktı. Bir tahta parçası buldu ve parlak renklerle boyadı. "Lütfen çayırın etrafından dolaşın," diye yazdı. "İçeride bıldırcın yuvası var." Theo tabelayı taşımaya yardım etti. Onu çayırın kenarına yerleştirdiler. Maya çalışırken kırmızı kurdeleleri dalgalanıyordu. İçten içe kararlıydı.

Ertesi sabah Maya ve Theo arkadaşlarını topladı. "Çayırın içinden değil, etrafından dolaşalım," dedi Maya. "Otlar yavru kuşları güvende tutuyor." Theo başını salladı. "Beni takip edin!" diye bağırdı, biraz fazla yüksek sesle. Sonra fısıldadı: "Eyvah, sessiz olalım." Arkadaşlar kıkırdadı ve kenar boyunca parmak uçlarında yürüdü. Uzun otların etrafında bir patika oluşturdular.

Günler geçti. Maya yuvayı uzaktan kontrol etti. Bir sabah minik cik cik sesleri duydu. Beş tüylü civciv başlarını uzattı! Bombus arılarından büyük değillerdi. Pip yakınlarında duruyordu, krem rengi karnı kabarıktı. Civcivler kanatlarının altına sokuldu. Maya'nın kalbi gururla doldu. Sessiz çayır onları güvende tutmuştu.

Bayan Lee tabelayı gördü ve gülümsedi. "Harika bir şey yaptın Maya," dedi. "Sessiz bir yeri korudun." Bütün sınıf bildircin hakkında konuştu. Çayırı güvende tutmaya karar verdiler. Bildircin resimleri çizdiler ve daha çok tabela yaptılar. Theo tabelaları gururla taşıdı. Maya'nın dişi eksik gülümsemesi ışıltılı parladı.

Maya küçük katkısıyla gurur duydu. Meraklı ve nazik olmuştu. Yardım istemişti. Okul hep birlikte bir fark yarattı. Çayır sessiz ve otluk kaldı. Pip ve civcivleri serpilip büyüdü. Yumuşak toprakta cik cik edip eşelendiler. Uzun otlar yeşil bir deniz gibi dalgalandı. Bıldırcınlar için sıcacık bir yuvaydı.

Güneşli bir öğleden sonra Maya çayırın kenarında sessizce oturdu. Pip civcivlerini otların arasından geçirdi. Siyah püskül sallandı. Civcivler sıra halinde onu izledi. Maya kıpırdamadı. Sadece izledi. Sessiz yer hayat doluydu. Ve o, buranın böyle kalmasına yardım etmişti.

Maya sessiz yerlerin korunmasız hayvanları koruduğunu öğrendi. Uzun otlar yuva için yumuşak bir battaniye gibiydi. Yavruları gizli ve sıcak tutuyordu. Küçük eylemlerin büyük fark yaratabileceğini öğrendi. Bir tabela, bir patika, yumuşak bir ses—hepsi yardımcı oldu. Mutlu ve huzurlu hissetti. Çayır bir hazineydi.

Artık bütün okul çayırın sıcacık kalmasına yardım ediyor. Etrafından dolaşıyorlar. Bildircinleri gözlüyorlar. Otları uzun ve sessiz tutuyorlar. Maya'nın öğretmeni, "Siz doğanın bekçilerisiniz," diyor. Maya bunun ne demek olduğundan emin değil ama hoşuna gidiyor. Pip'i ve civcivlerini korumaya yardım ettiğini biliyor. Bu da kalbini şarkı söyletiyor.

Güneş batarken Maya sarı çizmeleriyle eve yürüdü. Örgüleri zıpladı. Kırmızı kurdele dalgalandı. Pip'i ve beş tüylü civcivi düşündü. Sessiz çayırdaki güvende ve mutluydular. Maya dişini eksik gülümsemesiyle gülümsedi. Onları yarın yeniden görmek için sabırsızlanıyordu.